

Jumalan näkemys sodasta ja väkivallasta

***”Hän lopettaa sodat maan ääriin asti, hän rikkoo
jouset ja katkaisee keihäät, hän polttaa
sotavaunut tulella.”
Psalmi 46:9***

Olemme nyt pitkällä 2000-luvulla. Maailman tilanne heikkenee nopeasti. Ihmiset, joihin olemme luottaneet, asiat, jotka olemme oppineet tuntemaan ja joista olemme nauttineet, ja jotka olemme jopa pitäneet itsestään selvinä, ovat katoamassa. Monet ihmiset elävät nykyään jatkuvassa pelon tilassa. Näemme omakohtaisesti, että maailman jännitteet ovat kaikkien aikojen korkeimmillaan. Konfliktit, sodat ja terroriteot täyttävät nyt otsikot ja uutisraportit. Maailma on joutunut hurjaan pyörteeseen, joka on saanut monet pelkäämään olemassaolonsa puolesta. Maapallolla on käynnissä taistelu hyvän ja pahan oletettujen voimien välillä. On annettu aseisiin kutsumus, joka on johtanut väkivallan kostamiseen väkivallalla. Yksilöihin on

kohdistettu suurta painetta ”liittyä taisteluun” hinnalla millä hyvänsä.

Ihmiskunta ei yleensä etsi apua Jumalalta, vaan luottaa omiin keinoihinsa rauhan tuomiseksi maailmaan. Tässä tilanteessa Jumalan lapset joutuvat tekemään monia tärkeitä päätöksiä. Mitä Raamattu opettaa väkivallasta, sodasta ja tappamisesta? Miten Raamattua voidaan käyttää perustana sodan ja väkivallan vastustamiselle? Toivomme, että seuraava keskustelu auttaa lukijaa löytämään vastaukset näihin tärkeisiin kysymyksiin.

Vanhan testamentin kuvaukset Jumalasta

Jumalaa kuvataan Raamatussa usein sotaisilla termeillä – ”Herran viha” ja ”Herran kiivaus”, kuten mainitaan 4. Mooseksen kirjassa 11:10,33. Taivaallinen Isä on kuin ”kuluttava tuli”, sillä ”pelottavaa on joutua elävän Jumalan käsiin”. (5. Mooseksen kirja 4:24; Heprealaiskirje 10:31). ”Minulle kuuluu kosto ja palkka” (5. Mooseksen kirja 32:35). Herra on ”kiivas Jumala” ja ”soturi”, joka nousee tuomitsemaan kansat määrättynä aikana. 2. Mooseksen kirja 20:5; 15:3

Israelin soturit

Jumalan suhteessa Israelin kansaan näemme, että heitä käskettiin laskemaan itsensä armeijoittain. ”Herra puhui Moosekselle Siinain erämaassa, in seurakunnan majassa, ... sen jälkeen, kun he olivat tulleet Egyptin maasta, sanoen: Laskekaa kaikki Israelin lasten seurakunta, heidän sukukuntansa mukaan, isänsä talon mukaan, heidän nimien lukumäärän mukaan, kaikki miehet, jotka ovat laskettavissa. Kaikki, jotka ovat kaksikymmentä vuotta täyttäneitä ja ylöspäin, kaikki, jotka ovat kelpoisia sotimaan Israelissa: sinä ja Aaron laskekaa heidät armeijoittain.” 4. Mooseksen kirja 1:1-3

Israelilaisia johtivat usein soturit heidän taistellessaan saadakseen haltuunsa luvatus maan. Joosua, ”Herran sotajoukon päällikkö”, sai enkeliltä ohjeet Jerikon tuhoamiseksi. (Joosua 5:14; 6:2-5). Trumpettien soidessa ja jumalallisen intervention avulla kaupungin muurit ”kaatuivat” ja ”tuhoutuivat täysin”. Joosua 6:20,21

Jumala opetti kansalleen taistelemaan. Daavid sanoo: ”Siunattu olkoon Herra, minun voimani, joka opettaa käteni sotimaan ja sormeni taistelemaan. Hän on minun hyvytyeni ja linnoitukseni, korkea

tornini ja pelastajani, kilpeni ja se, johon luotan, joka alistaa kansani minun alle.” Psalmit 144:1,2

Jumala taistelee kansansa puolesta

Jumala taisteli kansansa puolesta, kun Egyptin kuningas farao ja hänen armeijansa, joka koostui hevosesta ja vaunusta, ajoivat heitä takaa. ”Kun farao lähestyi, israelilaiset nostivat silmänsä ja näkivät, että egyptiläiset marssivat heidän perässään. He pelästyivät kovasti ja huusivat Herraa. ... Ja Mooses sanoi kansalle: 'Älkää peljätkö, pysykää paikoillanne ja katsokaa Herran pelastusta, jonka hän tänään teille osoittaa, sillä egyptiläisiä, jotka olette tänään nähneet, ette enää ikinä näe. Herra taistelee teidän puolestanne, ja te pysytte rauhallisina. (2. Mooseksen kirja 14:10-14). Meren vedet jakautuivat Jumalan voimalla, ja Israelin kansa pelastui; Egyptin armeijat tuhoutuivat.

Myöhemmästä kokemuksesta kerrotaan: ”Herra puhui Moosekselle ja sanoi: Kosta israelilaisille midianilaiset: ... Ja Mooses puhui kansalle ja sanoi: Varustakaa osa teistä sotaan ja lähettäkää heidät midianilaisia vastaan, ... Jokaisesta heimosta tuhat, kaikista Israelin heimoista, lähetetään sotaan. ... Ja he surmasivat Midianin kuninkaat.” 4. Mooseksen kirja 31:1-8

”Aika jokaiselle tarkoitukselle”

Toinen Vanhan testamentin kirjoitus, jota on syytä tarkastella, löytyy Saarnaajan kirjasta 3:1,3,8: ”Kaikella on aikansa, ja jokaisella asialla on aikansa taivaan alla: ... Aika tappaa ja aika parantaa; aika purkaa ja aika rakentaa; ... Aika rakastaa ja aika vihata; aika sotia ja aika rauhaa.” Monet ihmiset ovat käyttäneet näitä raamatunkohtia oikeuttaakseen tappamisen ja sodankäynnin. Kun tarkastelemme tätä tarkemmin, huomaamme kuitenkin, että Salomo kirjoitti tämän monien aiempien kokemustensa ja havaintojensa perusteella. Hän esittää näkemyksensä yhteiskunnallisesta näkökulmasta. Hän näkee ihmisten työskentelevän ahkerasti kaikenlaisissa ponnisteluissa ja kysyy viisaasti: ”Mitä hyötyä on sillä, joka työskentelee siinä, missä hän työskentelee? Olen nähnyt sen vaivannäön, jonka Jumala on antanut ihmisten pojille harjoittaa.” Jakeet 9,10

Salomo päättää keskustelunsa Saarnaajan kirjassa sanoilla: ”Kuulkaamme koko asian lopputulos: pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä tämä on ihmisen koko velvollisuus. Sillä Jumala tuomitsee jokaisen teon, jokaisen salaisuuden, olipa se hyvä tai paha.” Saarnaaja 12:13,14

Rakkauden Jumala

Edellä esitetyn valossa esitämme nyt monien esittämän perustellun kysymyksen: Jos Jumala on rakkaus, kuten Raamattu kertoo, miten voimme ymmärtää hänen käskynsä Israelin lapsille, kuten ”tuhota” heidän vihollisensa? (1. Johanneksen kirje 4:8,16; 5. Mooseksen kirja 12:2; 20:17). Meidän on muistettava, että Israelin kansa oli Jumalan liiton kansa: ”Sinä olet ainoa, jonka minä tunnen kaikista maan sukukunnista.” Aamos 3:2

Se, että Israelin lapset olivat Jumalan valittu kansa, opetetaan selvästi Raamatussa. Huomaamme profeetta Jeremian sanat: ”Niin minä olen saanut koko Israelin huoneen ja koko Juudan huoneen kiintymään minuun, sanoo Herra, jotta he olisivat minulle kansa, nimi, ylistys ja kunnia.” Minä olen ”kaikkien Israelin sukujen Jumala, ja he ovat minun kansani.” (Jeremia 13:11; 31:1). Puhuessaan Israelin kahdentoista heimon isälle Jaakobille Jumala sanoi: ”Sinussa ja sinun jälkeläisissäsi siunataan kaikki maan sukukunnat.” 1. Mooseksen kirja 28:14

Kanaanin maa oli luvattu Abrahamin ”suvulle” eli jälkeläisille, eli Israelille, vuosisatoja aiemmin. (1. Mooseksen kirja 11:31; 12:5-7). Kuitenkin muut kansat olivat asettuneet maahan ennen israelilaisten saapumista sen laillisina perillisinä Joosuan johdolla.

Kanaanin luvattu maa oli kauheassa kunnossa, kun Israel tuli ottamaan sen haltuunsa. Filistealaiset, amorilaiset ja muut, jotka olivat miehittäneet maan, olivat hyvin turmeltuneita, sillä he harjoittivat kaikenlaista epäjumalanpalvontaa, jopa ihmisuhreja väärien jumaliensa ja uskontonsa yhteydessä (). (5. Mooseksen kirja 18: 9-14). Heidän pahuutensa ja turmeltuneisuutensa oli saavuttanut sellaisen tason, että Jumala, viisaudessaan ja oikeudenmukaisuudessaan, katsoi parhaaksi tuhota heidät ja sijoittaa maahan kansan, joka hänen ohjeidensa mukaisesti saavuttaisi korkeamman sivilisaation tason.

Siksi Jumala käski israelilaisia valloittamaan Kanaanin. Se ei ollut jotain, mitä tehtiin ilman hänen lupaa ja ohjausta. Ennen lupauksen maahan saapumista Herra oli laatinut israelilaisille lakijärjestelmän. He ymmärsivät, että jos he eivät noudattaisi näitä lakeja, heitä rangaistaisiin. Yksi näistä laeista oli: "Älä tapa." (2. Moos. 20:13). Israelin naapurit sotivat jatkuvasti heitä vastaan, mutta jos Israel tottelisi Jumalaa, hän auttaisi heitä. Jos he kuitenkin rikkoisivat Jumalan käskyjä, hän antaisi heidän vihollistensa voittaa. 3. Moos. 26:3,6-8,14,17

Väliaikainen tilanne

Myöhemmin Vanhan testamentin aikana Jumala teki profeettojen kautta selväksi, että nykyinen pahuuden, vihan, sodan ja köyhyyden aika oli väliaikainen tilanne. Hänen suunnitelmansa lopulta poistaa kaikki sodat, vihan, epätoivon ja köyhyyden. Tämä tapahtuu, kun hänen valtakuntansa perustetaan. Profeetta Jesajan kautta Jumala sanoi tästä ajasta: ”He taovat miekkansa auroiksi ja keihäänsä viiniköynnösten leikkausveitsiksi. Kansakunta ei enää nosta miekkaa kansakuntaa vastaan, eikä he enää opi sotaa.” ”He eivät tee pahaa eivätkä tuhoa koko minun pyhällä vuorellani.” Jesaja 2:4; 11:9

Uuden testamentin näkemys sodasta

Tarkastellaanpa nyt Jumalan opetuksia Uudessa testamentissa, jossa pian käy ilmi, että muutos on tapahtunut. Taivaallinen Isä kohtelee nyt Israelin kansaa eri tavalla, ja kaikki alkaa hänen Pojastaan, Jeesuksesta. Ennen ihmiseksi tulemistaan Jumalan Poikaa kutsutaan Jumalan ”Sanaksi [kreikaksi: logos]”. (Joh. 1:1). Myöhemmin samassa luvussa Johannes kirjoittaa: ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, (ja me näimme hänen kirkkautensa, Isän ainoan pojan kirkkauden), täynnä armoa ja

totuutta.” (jae 14). ”Hän oli maailmassa, ja maailma on syntynyt hänen kauttaan, mutta maailma ei tuntenut häntä. Hän tuli omiensa luo, mutta omat eivät ottaneet häntä vastaan.” (jakeet 10,11). Tiedämme, että ”omat” viittaa Israelin kansaan. He hylkäsivät hänet, täyttäen Raamatun sanan: ”Hän on halveksittu ja hyljätty ihmisten keskuudessa.” Jesaja 53:3

Kun Pilatus kysyi juutalaisilta, jotka olivat kokoontuneet Herramme oikeudenkäyntiin: ”Mitä minä teen Jeesukselle, jota kutsutaan Kristukseksi? He kaikki sanoivat hänelle: Ristiinnaulitse hänet.” (Matteus 27:22). Kuten luemme kertomuksen lopussa, Pilatus pesi kätensä asiasta, koska ei löytänyt hänessä mitään syyllisyyttä. ”Silloin kaikki kansa vastasi ja sanoi: ’Hänen verensä olkoon meidän ja meidän lastemme päällä’.” Matteus 27:25

Koko palvelutyönsä ajan Jeesus halusi auttaa Israelia. ”Jerusalem, Jerusalem, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka sinulle on lähetetty, kuinka usein minä olen halunnut koota sinun lapsesi, niin kuin kana koottaa poikansa siipensä alle, mutta te ette ole halunneet! Katso, teidän temppelinne jää teille autioksi.” (Luukas 13:34,35). Koska Israel hylkäsi Jumalan ainoan pojan, se ei saanut sitä, mitä oli kauan etsinyt. Se oli halunnut saada jatkuvia

siunauksia ja vaurautta Jumalan johdolla. ”Mitä sitten? Israel ei ole saanut sitä, mitä se etsii ... (Kuten on kirjoitettu: Jumala on antanut heille uneliaisuuden hengen, silmät, joilla he eivät näe, ja korvat, joilla he eivät kuule;). tähän päivään asti.” Roomalaiskirje 11:7,8

Esimerkkejä, joista voimme oppia

Mainitsemme nyt jälleen Raamatun avulla Jumalan Vanhan testamentin suhteen Israelin kanssa. ”Veljet, en halua teidän olevan tietämättömiä siitä, että kaikki meidän isämme [israelilaiset] olivat pilven alla ja kaikki kulkivat meren läpi; ... Nämä asiat olivat meille esimerkkejä, jotta emme himoitsisi pahoja asioita, kuten hekin himoitsivat.” 1. Korinttolaiskirje 10:1,6

Tästä kertomuksesta saamme varoituksia ja mahdollisuuden oppia Israelin virheistä, jotta voimme tehdä parhaamme palvellaksemme Jumalaa. Luonnollinen Israel ei koskaan ollut ehdottomasti perillinen mistään osasta lupausta, joka annettiin Abrahamille: ”Sinussa siunataan kaikki maan sukukunnat.” (1. Mooseksen kirja 12:3). Kun Jumala solmi liiton Israelin kanssa, oli selvää, että jos he noudattaisivat lakia, he saisivat ikuisen elämän. Tämä antaisi heille mahdollisuuden periä Abrahamille annetun lupauksen ja antaisi heille etuoikeuden siunata ”kaikki maan sukukunnat”.

Jumalan lupauksien perilliset

Apostoli Pietarin sanat ”Lupaus on teille ja teidän lapsillenne” ovat täysin sopusoinnussa kaiken sen kanssa, mitä Herra on tehnyt Israelin kanssa, mukaan lukien liitto, jonka hän solmi heidän kanssaan palvelijansa Abrahamin lapsina. (Apostolien teot 2:39). Heillä oli yhä tämä toiv in Jeesuksen aikana, kuten Paavali sanoi: ”Tätä lupasta meidän kaksitoista heimoamme, jotka palvelevat Jumalaa yötä päivää, toivovat saavansa.” (Apostolien teot 26:7). Kun Israel kansakuntana osoittautui kelvottomaksi Abrahamin lupauksien perilliseksi, se symbolisesti katkaistiin, ja pakanaille annettiin mahdollisuus tulla sen tilalle. Nämä pakanat, nyt yksilöinä, saattoivat tulla osallisiksi ”oliivipuun juuresta ja rasvasta”, toisin sanoen Abrahamin lupauksista. Roomalaiskirje 11:17

Siitä lähtien vain ne yksilöt, juutalaiset tai pakanat, jotka ottivat vastaan Kristuksen, tehtiin ”lupauksen mukaisiksi perillisiksi” Abrahamin hengellisen siemenen jäseninä. (Gal. 3:29). ”Kivi [Jeesus], jonka rakentajat [Israel kansakuntana] hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi: ... Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmät.” Matteus 21:42,43

Koska Israel ei ollut valmis toimimaan muiden kansojen siunaukseksi, sen asema Jumalan liiton alla lakkautettiin, ja lupaus olla ”pappeuden valtakunta ja pyhä kansa” lakkautettiin myös (2. Moos. 19:6). Se ”annettiin kansalle”, hengelliselle Israelille – ”kuninkaalliselle papistolle, pyhälle kansalle” (1. Piet. 2:9). (1. Pietarin kirje 2:9). Meille kerrotaan, että tämä kansa on erillinen ja erilainen kuin kaikki muut ja että Jumala on kerännyt sen kaikkien maan kansojen joukosta – ”kansaksi hänen nimeensä”. Apostolien teot 15:14

Väkivallan ja sodan hylkääminen

Meidän Herramme Jeesus Kristus on varmasti avain Uudessa testamentissa esitettyjen opetusten muutokseen. Jeesus hylkäsi väkivallan ja sodankäynnin käsitteet, jotka olivat tulleet tunnetuiksi ja hyväksytyiksi maailmassa. Opetuksillaan ja esimerkillään hän antoi meille paljon korkeamman standardin. ”Uuden käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä, niin rakastakaa tekin toisianne. Tästä kaikki tuntevat, että olette minun opetuslapsiani, jos rakastatte toisianne.” (Joh. 13:34,35). Tämä on korkeampi käsky, korkeampi laki kuin se, joka annettiin juutalaisille heidän liitossaan Jumalan kanssa. Kristuksen antama laki on kristittyjen liiton

laki; se on rakkauden laki. Se on annettu kaikille, jotka ovat tulleet Kristuksen kouluun ja jotka toivovat pääsevänsä osaksi hengellistä Israelia. Jeesus tiivistä rakkauden käskyn näin: "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja koko mielestäsi. ... Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Matteus 22:37,39

Väkivalta, joka on synnin seurausta, on nykyään levinnyt laajalle maailmassa. Se esiintyy monissa muodoissa ja koskettaa tavalla tai toisella lähes jokaista kulttuuria. Saatana, synnin aiheuttaja, kulkee maailmassa "kuin ärjyvä leijona, ... etsien ketä hän voisi syödä" (1. Piet. 5:8). Hän on "tämän maailman jumala" ja "sokaissut niiden mielet, jotka eivät usko" (2. Kor. 4:4). Saatanan vaikutuksen vuoksi väkivalta on levinnyt nyky-yhteiskuntaan.

Nykyään näemme väkivaltaa kodeissa, naapurien keskuudessa, kouluissa, kirkoissa ja työpaikoilla, jopa vieraiden keskuudessa, puhumattakaan väkivaltaisista konflikteista kansakuntien välillä. Kaikki tämä on vastoin Jeesuksen opetuksia. Hän torjui väkivallan ja henkilökohtaisen voimankäytön riitojen ratkaisemiseksi. Esimerkiksi Johanneksen evankeliumissa 18:10,11 Jeesus nuhteli Pietaria, kun tämä veti miekkansa esiin ylipapin palvelijaa

vastaan, mikä johti palvelijan loukkaantumiseen. Hän sanoi Pietarille: ”Pane miekka tuppeen.”

Emme kuule enää koskaan, että opetuslapset olisivat käyttäneet voimaa tai väkivaltaa Herran palveluksessa. Jeesus olisi voinut kutsua apuun ”kaksitoista legioonaa enkeleitä”, mutta hän ei tehnyt niin (Matteus 26:53). Hän ei ollut halukas käyttämään jumalallista voimaa henkilökohtaisen hyvinvointinsa edistämiseen. Jeesus ei koskaan rukoillut vapautusta vaikeuksistaan, vaan kesti ne iloisesti osana uhraustaan. Kristuksen seuraajien tulisi tehdä samoin. ”Olkaa samanmielisiä kuin Kristus Jeesus.” Filippiläiskirje 2:5

Uusi asenne vihollisia kohtaan

Meidän Herramme saarnasi myös uudesta asenteesta vihollisiamme kohtaan. ”Minä sanon teille: Rakastakaa vihollisianne, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä halveksivat ja vainoavat.” (Matteus 5:44). Voimme aluksi sanoa, että tämä on korkea standardi, johon on vaikea yltää, ja olisimme oikeassa. Tällainen rakkaus menee paljon pidemmälle kuin naapurin rakastaminen. On sanottu, että on helppo rakastaa niitä, jotka rakastavat meitä. Vihollisten rakastaminen vaatii kuitenkin sydämen, joka on niin täynnä rakkautta,

että edes vihollinen ei voi herättää sydämessämme pahoja aikomuksia. Siinä ei ole tilaa kostolle tai vihalle.

Tämä ei tarkoita, että hyväksymme pahuuden tai epäoikeudenmukaisuuden, mutta emme saa osallistua siihen. Vastustamme heikkojen ja avuttomien sortamista. Monien nykymaailmassa ajattelutapa on, että on oikeutettua tehdä pahaa toisille pelastaakseen itsensä. Meidän tulee ”vihata pahaa ja rakastaa hyvää”, mutta emme saa kostaa pahaa toisille, edes vihollisillemme (Aamos 5:15). Muistakaamme, että ne, jotka tekevät syntiä ja pahaa Jumalan silmissä, saavat palkkansa. 1. Korinttilaisille 3:8

Elämän periaatteet

Meidän Herramme Jeesus opetti elämän periaatteita, joita leimaavat myötätunto, sävyisyys, armeliaisuus, puhtaus ja rauhanrakentaminen. ”Autuaat ovat surulliset: ... Autuaat ovat sävyiset: ... Autuaat ovat armeliaiset: ... Autuaat ovat puhtaat sydämeistä: ... Autuaat ovat rauhanrakentajat, sillä heidät kutsutaan Jumalan lapsiksi.” (Matteus 5:4-9). Herramme lausui nämä sanat Vuorisaarnaassa opastaakseen opetuslapsiaan ja samalla myös meitä. Hän haluaa meidän olevan myötätuntoisia

vaikeassa tilanteessa olevia kohtaan, harjoittavan nöyryyttä ja itsehillintää, olevan armeliaita toisille, olevan puhtaita sydämeltään, vailla vihaa ja pahuutta, ja olevan aina rauhantekijöitä. Emme aina pysty tekemään näitä asioita täydellisesti, mutta haluamme olla täydellisiä ja puhtaita aikeissamme. Herran kansan tulee olla avulias. ”Kun meillä on siis tilaisuus, tehkäämme hyvää kaikille ihmisille” älkääkä liittykö tämän sotivan maailman tunteisiin. Galatalaisille 6:10

Sydämen puhtaus Jumalaa kohtaan näkyy pyrkimyksissä elää rauhassa ja edistää rauhaa muissa. Apostoli Paavali kirjoitti: ”Eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa, sikäli kuin se teistä riippuu” (Roomalaiskirje 12:18). Tämä on erityisen tarpeellista nykyisessä ajassamme, vaikka rauhaa ei vastata meille.

Vanhurskauden viholliset rakastavat ”pimeyttä enemmän kuin valoa, koska heidän tekonsa ovat pahat” (Johannes 3:19). Herra ei etsi näitä, vaan niitä, jotka ovat niin uskollisia vanhurskauden periaatteille, että he noudattavat niitä jopa vihollisiaan kohtaan, kun heitä vainotaan. ”Autuaat olette, kun teitä herjataan ja vainotaan ja kun teitä vastaan puhutaan valheellisesti kaikenlaista pahaa minun tähteni. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa.” (Matteus 5:11,12).

Apostoli Pietari kirjoitti myös: ”Jos joku kärsii kristittynä, älköön hän häpeäkö, vaan kunnioittakoon Jumalaa sen vuoksi.” (1. Pietarin kirje 4:16). Herramme antaa meille henkilökohtaisen vakuuden, kun hän sanoo: ”Maailmassa teillä on ahdistusta, mutta olkaa rohkeat, minä olen voittanut maailman.” Johanneksen evankeliumi 16:33

Kristittyjen velvollisuudet

Meidän on toteltava ihmisten lakeja, kun ne eivät ole ristiriidassa Jumalan lakien kanssa. Kun ne ovat ristiriidassa, kristityn on kuitenkin oltava vastuussa Jumalan laeista, ei ihmisten. Huomaa tämän suhteen annetut kehotukset. ”Te olette valittu sukupolvi, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, erityinen kansa, jotta te julistaisitte sen ylistystä, joka on kutsunut teidät pimeydestä hänen ihmeelliseen valoonsa. ... Rakkaat ystävät, pyydän teitä vieraana ja muukalaisena olevaa kansaa, pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan.” (1. Piet. 2:9,11). ”Meidän on toteltava Jumalaa enemmän kuin ihmisiä.” Ap. t. 5:29

Tiedämme, että taivaallinen Isä pitää tottelevaisuutta hänen tahtoonsa erittäin tärkeänä asiana. Tämä on käynyt ilmi monista opetuksista, joita olemme saaneet Israelin kansasta. Jeesus opetti meille

tärkeän periaatteen: ”Antakaa siis keisarille keisarin oma ja Jumalalle Jumalan oma” (Matteus 22:21). Meille sanotaan lisäksi: ”Alistukaa jokaisen ihmisen asettaman säädöksen alle Herran tähden” (1. Piet. 2:13). ”Antakaa siis kaikille, mitä heille kuuluu: verot veronkantajille, tullit tullinperijöille, ... kunnia kunnioituksen ansaitseville” (Room. 13:7). Nämä periaatteet pätevät kaikki paitsi silloin, kun ne olisivat ristiriidassa koulutetun omatuntomme ja Jumalan lakien kanssa.

Taivaallinen Isä toteuttaa kaiken tässä nykyisessä levottomassa maailmassa suunnitelmiansa ja tarkoitustensa mukaisesti. Hän tarkkailee erityisesti sitä, kuinka noudatamme hänen rakkaan Poikansa meille ilmoittamia opetuksia. Nykyajan tuliset myrskyt ”kokeilevat jokaisen työn, millainen se on” (1. . Kor. 3:13). Ne paljastavat, millaisen luonteen olemme kehittäneet elämämme aikana. Uskomme tulisi perustua Jumalan kallisarvoisiin lupauksiin, joita kuvataan ”kullaksi, hopeaksi ja jalokiviksi”. Emme saa rakentaa väärin muilla materiaaleilla, jotka eivät kestä tätä tulikokeita. Apostoli kertoo meille, että kaikki, mikä on rakennettu ihmisten teorioiden, menetelmien ja perinteiden mukaan, kuvataan ”puuksi, heinäksi ja oljiksi”, tuhoutuu. jakeet 10–15

Taivaallinen Isä sallii kaikkien kansojen pettää itsensä ajattelemalla, että ne voivat ratkaista kaikki maailman ongelmat. Olemme nähneet, että rauha ei ole koskaan kestänyt kauan; uusia konflikteja syntyy yhtäkkiä. Jumala on sallinut nämä tapahtumat valmistellakseen ihmiskunnan maailmaa ikuiseen rauhan valtakuntaansa, jota hallitsee hänen Poikansa, Kristus Jeesus, ”Rauhanruhtinas”. (Jesaja 9:6,7). ”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä”, Jeesus opetti meitä rukoilemaan. Matteus 6:10

Lopuksi

Vanhan testamentin Israelin kokemuksissa Jumala salli sotien käymisen tiettyjen tavoitteiden saavuttamiseksi, jotka koskivat Abrahamille, lisakille ja Jaakobille annettuja alkuperäisiä lupauksia. Suurin osa näistä konflikteista liittyi maahan, joka oli vuosisatoja aiemmin luvattu Israelin kansalle (), mutta joka oli joutunut pakanallisten ja jumalattomien kansojen miehittämäksi. Tällaiset sodat ja konfliktit olivat Jumalan, eivät ihmisten tai maallisten hallitusten, sallimia.

Sen sijaan Uudessa testamentissa Israelin aikaisemmat kokemukset olivat täyttäneet tarkoituksensa Jumalan silmissä. Tarkoitus oli, että

näiden vaikeiden kokemusten kautta opitut läksyt toimisivat ”opettajina”, jotka johtaisivat heidät Kristuksen, rauhan ruhtinaan, luo. Galatalaisille 3:24

Jeesus hylkäsi väkivallan ja sodan käsitteet. Hän opetti esimerkillään ja antamalla käskyn ”rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko sydäimestäsi” ja ”rakasta lähimmäistäsi kuin itseäsi”. (Matteus 22:37,39). Tämä uusi asenne vihollisiamme kohtaan hylkää voiman, väkivallan ja tappamisen käytön. Siksi Paavali sanoo meille: ”Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhyyteen, jota ilman kukaan ei näe Herraa.” Heprealaiskirje 12:14

Pian alkupuolella mainitsemamme raamatunlause täyttyy: ”Hän lopettaa sodat maan ääriin asti, hän rikkoo jouset ja katkaisee keihäät, hän polttaa sotavaunut tulella.” (Psalmit 46:9). Jumalan sana lupaa lisäksi: ”Väkivaltaa ei enää kuulla maassasi, tuhoa eikä hävitystä sinun rajojesi sisällä, vaan sinä kutsut muurisi pelastukseksi ja porttisi ylistykseksi.” (Jesaja 60:18). Kaikki ne, jotka ovat kuolleet sodan ja muiden väkivaltaisten tekojen seurauksena, herätetään kuolleista. (Johannes 5:28,29). Kaikki ihmiset tulevat jonain päivänä tuntemaan ikuisen rauhan ja saavat mahdollisuuden elää ikuisesti sopusoinnussa palautetulla, täydellisellä maalla. Tällainen loistava lopputulos on huipentuma ”kaiken sen palauttamiselle, mitä Jumala on puhunut

kaikkien pyhien profeettojensa suulla maailman alusta asti”. Apostolien teot 3:21